

Knockin' On Heaven's Door

1.

a.

Hajnali pára selyem szálai, majd hirtelen erős áradás, erős áradás belülről, és szemből áttetsző, áttűnő vattás gomolyag, vattás gomolyag is jön, forog feléje valami vastag, súlyos felhő is, ami képtelen felszállni, felszállni és szétoszlani, csak amikor közelebb ér hozzá, csak akkor, csak akkor rajzolódnak ki teljes egészében a körvonalai, kíváncsian meresztli, kíváncsian meresztli rá a szemét, miközben az elhalad mellette, majd eltűnik, el a sűrű, szürke, el az áthatolhatatlan szürke légben, miközben ő már, ő már úgy közlekedik, mint aki végleg le, mint aki végleg lemondott a mozgásról, mint aki végleg lemondott saját magáról, a fején, ezen a, ezen a furcsa, ezen a szokatlanul nagy, szokatlanul nagy koponyán egy irdatlan sapka, fején egy irdatlan nagy sapka virított, ami még í, ami még inkább, sokkal, de sokkal inkább kihangsúlyozta az arccsontok, az arccsontok természetellenesen kiugró látványát kihangsúlyozta –

b.

A sapka fekete odvából a halál, a halál süvöltésének néma szele csap ki, csap ki a körülötte mormolók arcába, megáll, meg egy pillanatig, csupán a feje és a szeme mozog, mintha egy mechanikus szerkezet forgatná hol az egyiket, hol a másikat, a teste megbillen, majd megtántorodik, úgy tűnik, menten elesik, vagy nekimegy, neki valaminek, de az utolsó, a legutolsó pillanatban, a legeslegutolsó pillanatban mindig sikerül kikerülnie az elé kerülő akadályokat, holott nem, holott nem is voltak már, nem is volt már egyáltalán, már semmi sem az útjában, holott nem is volt már egyáltalán semmi sem az – –

c.

Hajnali pára selyem szálai, majd hirtelen erős áradás belülről, áradás, amely nem lefele, amely nem le, nem le a mélybe húzza, hanem felkínálja őt, fel egy magasabb, egy sokkal, de sokkal magasabb, sokkal hatalmasabb erőnek, amely lágyan és forrón, lágyan és dédelgetve, lágyan és forrón és dédelgetve és babusgatva önmagába burkolja –

d.

De mielőtt végleg, mielőtt teljesen felszívódott volna a jéghideg, meg-megtörő fényű, meg-megtörő levegőben, egy elviselhetetlen tompa ütés, egy elviselh tompa ütés, majd szorítás után végképp megszabadult abroncsaitól, meg a vér, meg a vér és a nedvek keringésétől, meg a szív, meg a szív kihagyó, ki-kihagyó és kapkodó dobogásától, meg a tüdő robbanás előtti feszülésétől, meg a hormonok lüktető, a hormonok lüktető apály-dagályától, meg az anyag földhöz kötő szorításától, súlytalanul és súrlódásmentesen, súlytalanul és súrlódásmentesen rugaszkodott el, rugaszkodott el az egynemű, bójátlan létezés ringató, hintázó, dobáló közegeiben, súlytalanul és ellenállás és fájdalom nélkül terjedt szét, súlytalanul és súrlódás- és ellenállásmentesen terjedt szét a, a mindenségben –

2.

Bárhogyan is volt, most már, bárhogyan is volt, most már így, most már így van végérvényesen, bármilyen nyomorult is volt most már így, bármilyen nyomorult volt is most már neki abban a testben, mégiscsak benne érezhette, mégiscsak benne a kéjt és a kínt, mégiscsak benne pulzálhatott a szenvedés és a gyönyör, a szenvedés és a gyönyör elképesztő hullámverése, mégiscsak ez, mégiscsak ez a test tudott emlékezni, emlékezni az érintésre, emlékezni a porra, sárra, emlékezni a vízre, vérre, emlékezni a mámorra és a bukásra, aztán egyszer csak tágra nyitotta a szemét, és többé már, többé már soha nem csukta le, egy lassú, előbb csak alig lendülő hullám érkezett, majd egy másik, és megint, és megint,

és a legutolsó végérvényesen és örökre, végérvényesen és örökre elmosta, el e földi, elmosta e földi létezését – –

3.

Sötét és mély fekhelyén, mely mögött állunk, mint egy ázott földbe taposott, rég kinőtt ballonkabát, egy emberi alak szétázó, tovatűnő, halványuló körvonalai – –